

at medieforliget sender de to landsdækkende radiokanaler i udbud. Uanset hvordan man vender og drejer det, betyder det tab af indflydelse til de store, multinationale mediekoncerner, og det betyder mindre sikkerhed for brug af danskproduceret kunst og kultur.

For det fjerde: Medier er ikke bare radio og tv. Ikke mindst på nyhedsområdet er dagblade utrolig vigtige som det første led i den journalistiske fødekæde. Hvor tit sker det ikke, at korte radio- og tv-indslag baserer sig på historier, som avisjournalister har brugt timer eller dage på at researche? Samtidig er aviserne trængt, bl.a. fordi de elektroniske medier udfordrer dem på annoncemarkedet, og derfor er det helt afgørende at finde veje til at sikre, at et alsidigt udbud af aviser kan få mulighed for at klare sig i den skærpede konkurrence. Men medieforliget forholder sig overhovedet ikke til avisernes centrale rolle, ud over at tilbyde dem at konkurrere med multinationale mediegiganter om, hvem der kan betale mest for den såkaldte femte radiokanal.

Bare på baggrund af de fire eksempler er Enhedslistens konklusion klar: Medieforliget forholder sig ikke offensivt til de store udfordringer, vi står over for. Derfor havde Danmark for tjent et bedre medieforlig, og det samme havde seerne og lytterne!

Tove Videbæk (KRF):

Det var en skuffende oplevelse at høre i Radioavisen en tidlig morgen, at nu var der indgået medieforlig mellem regeringen, CD og SF – skuffende, fordi jeg havde set frem til at skulle være med til at lave et rigtig godt forlig på dette område, som er så vigtigt for os alle. Det er vigtigt, fordi medierne på en eller anden måde binder os sammen, det er vigtigt, fordi det er herfra, vi får nyheder og nogle fælles oplevelser, samtidig med at vi deltager i debatten og får kulturelle oplevelser, og det er vigtigt, fordi medierne jo er en sparsom samfundsressource, som vi var opsat på skulle forvaltes på den allerbedste måde til gavn for de fleste.

Jeg vil lige rent ud, at det var en flad fornemmelse at høre om forliget i Radioavisen. Vi troede, vi forhandlede, og vi havde det indtryk, at vi var i gang med seriøse forhandlinger, men det var åbenbart skinforhandlinger eller spil for galleriet fra ministerens side. Men denne triste side af sagen vil jeg ikke opholde mig mere ved, blot udtrykke min skuffelse over ministerens behandling af seriøse, interesserede og arbejds-

villige forhandlingspartnere. I min karakterbog gav det 0 og 03 i forhandlingsteknik og troværdighed hos ministeren.

Men nu vil jeg så forholde mig til det konkrete, altså medieforliget. Der er positive elementer i det, og et af dem er bl.a., at public service-reglerne skal udbygges og præciseres. I den forbindelse ville det være godt, hvis begrebet »public service« kunne blive klargjort og redefineret, så stationerne og vi som politikere helt klart ved, hvad public service er for en størrelse. Et public service-regnskab hjælper jo ikke meget, hvis ingen ved helt præcist, hvad public service er.

Til gengæld er en licensstigning på 5 pct. pr. år eller 20 pct. over 4 år simpelt hen for meget. Licensen vil blive på ca. 2.500 kr. pr. år for alle danskere, og den enlige mor skal betale samme licens som A.P. Møller. Det er virkelig en afgift, der vender den tunge ende nedad. 200 kr. pr. måned er altså mange penge for en enlig mor på kontanthjælp eller endnu værre for en studerende på SU, som får 3.500 kr. pr. måned til alt: husleje, mad, bøger osv.

Ligesom for pensionister burde licensen faktisk kunne nedsættes for grupper som studerende og andre meget lavtlønnede. Hvis ikke den enlige mor har råd til tv, ja, så vil det virkelig være svært for hende at følge med i, hvad der sker i det danske samfund, så vil hun virkelig blive marginaliseret og komme på B-holdet.

Og vedrørende den femte kanal begriber jeg simpel hen ikke, at det er Danmark, vi her snakker om. Vi ved, at auktionsprincippet er blevet brugt i f.eks. Margaret Thatchers tid i England og til dels i Norge, og fra disse lande er vi blevet advaret imod at bruge denne metode. For når ejerne af denne kanal har betalt for kanalen og der ikke er stillet krav og betingelser, jamen så kan de jo gøre, som de vil. Jeg begriber ikke, at det er en dansk måde at forvalte en sådan samfundsressource på: at sælge til højstbydende.

Vedrørende børnerекlamerne: Det punkt er vi til gengæld meget tilfredse med i Kristeligt Folkeparti, fordi vi mener, det er uanstændigt at gøre helt små børn til købekraft på to ben. Børn skal have lov til at sætte sig og se deres yndlingsbørneprogrammer uden at blive bombet med budskaber om, hvad de skal ønske sig, og hvad de nu skal plage deres forældre til at købe.